

Diecézní fórum mládeže, Příchovice, 12.11.2016

Vážení a milí moji mladí přátelé,

původně jsem zamýšlel být s vámi, abychom se viděli a společně si popovídali. Přihodilo se však, že mě pan biskup Hanke z německého Eichstättu poprosil, abych ho, když je mezi našimi diecézemi uzavřeno přátelství, zastoupil v jeho diecézi a ve farnosti Neumarkt sedmdesáti biřmovancům udělil svátost křesťanské dospělosti, tedy biřmování. Váhal jsem, neboť jsem plánoval být s vámi, ale kdo prosí, dostává. Protože pan biskup Hanke mě prosil, chtěl jsem mu vyhovět s tím, že mě na fóru omluvíte. Němečtí křesťané-katolíci nám v minulosti vydatně pomáhali, a i nyní v současnosti v tom pokračují. Zdálo se mi, že bych jim mohl nyní pomoci i já tímto způsobem. Všechny vás zdravím s požehnáním a přáním statečnosti ve víře. Rád bych vám nastínil alespoň tři témata k zamyšlení a rozpravě. Týkají se evangelizace. Před třemi lety jsem jako delegát ČBK byl účasten třítydenní synody ve Vatikánu právě s tematikou „evangelizace“, resp. nové evangelizace.

1/ Evangelizace je krásný úkol pro nás všechny. Nerozlišuje se, zdali je to služební povinnost pověřených církevních pracovníků nebo všech křesťanů, tedy laiků. Evangelizátorem může a má být každý z nás už z toho důvodu, že evangelium Kristovo je živá základna, něco jako domácnost, v níž se pohybujeme jako blízcí Ježíšovi lidé. Je však i východiskem naší misie vstříc druhým, protože i ty chce ve své domácnosti Kristus také mít. A my My v tom můžeme aktivně pomoci, i když jsme slabí a nedostateční. Chci vás, mladí moji přátelé, povzbudit k tomu, aby se nikdo z vás neobával být spolupracovníkem Ježíše Krista, a současně vás i vyzývám, abychom všichni spojili síly, neboť, jsem o tom pevně přesvědčen, společnému dílu Bůh žehná.

2/ Evangelizovat může jedině ten, kdo je přítelem evangelia, kdo evangelium zná, studuje, s evangeliem se modlí, přímo bych řekl, kdo s ním usíná a vstává. Nosit s sebou Písmo sv. tak, abychom je měli vždy při ruce, asi prakticky není možné. Co máme denně při sobě, je, předpokládám, mobil či tablet. V nich se velmi dobře dá nainstalovat aplikace denního lekcionáře, nebo i celá Bible. Každodenně jsme živi tím, že dýcháme (nejen lapáme po dechu), že se sytíme pokrmem a nápojem. Podobně je tomu i se slovem Božím. Stačí jedna věta, krátký úryvek z evangelií, a naše nitro, duše i srdce, je posílněno. Bez této duchovní vzpruhy slábneme a živoříme. Nejde při tom jen o to, abychom slova Písma znali nazpaměť (i to by bylo dobré!), ale spíše se jedná o prohlubování znalosti Krista a přátelství s Ním. Když se denně Jím necháme oslovit, nemůže se pak stát, že bychom na Něho zapomněli. Stejně bychom se bez Něho dostávali jen do slepých uliček, když ne zrovna do nebezpečných roklí. Mobil tedy není k zahození!

3/ Evangelium Ježíše Krista, přiznejme si to, je v současné době a světě s dramatickými událostmi vydáno všanc, je podrobena zkoušce. Nechci tvrdit, že je v zápase s jinými náboženstvími ohroženo ve své podstatě. Pevně věříme, že Kristus přemohl svět a nikdo a nic Ho nemůže jakýmkoliv bojem ohrozit a ze světa vymazat. Stojí však za zamyšlení, jaké svědectví o Kristu a Jeho evangeliu vůbec vydáváme? Nezahanbují nás svědectví těch jinak nábožensky založených lidí, kteří v Krista nevěří? Zbavují se svého života, ano, fanaticky, že tragicky umírají i další lidé. S tím souhlasit nemůžeme. Nicméně jejich i takto šílené jednání může v nás vyvolávat vážnou otázku: jak jsme my křesťané-katolíci opravdoví ve své víře v Boha, s jakou důsledností následujeme Krista a s jakou ochotou chceme na sebe brát odpovědnost za svět a lidi, naše bratry a sestry, v něm žijící? Nesmíme je přece nechat napospas!

Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický